

Căn bệnh tim của cha tôi đã đến giai đoạn cuối. Cha tôi không được phép làm việc thường xuyên, thỉnh thoảng cũng khỏe nhưng ông có thể trở bệnh bất cứ lúc nào và phải lập tức nhập viện. Cha tôi muốn có một công việc gì đó để khuấy khỏa nên ông tình nguyện vào làm cho một bệnh viện trẻ em của địa phương. Cha tôi rất yêu trẻ em và đây đúng là một công việc tuyệt vời cho ông. Ông chọn việc chăm sóc những đứa trẻ bị bệnh vào giai đoạn cuối, trò chuyện và chơi đùa với chúng.

Trong số những trẻ mà cha tôi chăm sóc có một bé gái mắc một chứng bệnh rất hiếm, bị liệt từ cổ trở xuống. Tôi biết cô bé rất buồn và thất vọng vì em không thể làm gì được cả! Cha tôi quyết định giúp đỡ cô bé.

Cha tôi...

● Tâm Sáng

Ông vào phòng cô bé, đem theo màu, cọ và giấy. Ông để giấy lên giá đỡ, ngâm cọ trong miệng và bắt đầu vẽ. Ông không hề dùng đến tay mình và chỉ cử động đầu. Cha tôi đến thăm cô bé bất cứ khi nào có thể và vẽ cho cô bé xem. Lúc nào ông cũng nói: "*Cháu thấy chưa, cháu có thể làm bất cứ việc gì mà cái đầu cháu muốn!*". Dần dần cô bé bắt đầu dùng miệng để vẽ. Hai bác cháu càng ngày càng quấn quít với nhau. Ít lâu sau, cô bé xuất viện vì các bác sĩ không thể giúp cô bé được gì nữa. Cha tôi cũng rời bệnh viện vì bệnh của ông tái phát.

Một thời gian sau cha tôi hồi phục và trở lại công việc ở bệnh viện. Một ngày nọ ông chợt thấy cửa phòng bật mở, và bước vào chính là cô bé ấy. Giờ đây cô bé đã đi được! Em chạy ào tới ôm chặt lấy cha tôi. Cô bé đưa cho cha tôi một bức tranh vẽ tự vẽ bằng tay, ở dưới đề dòng chữ "*Cảm ơn bác vì đã giúp cháu đi được!*". Lần nào cha tôi cũng khóc khi kể lại câu chuyện đó. Cha nói tình yêu thương đôi khi còn mạnh hơn cả y học. Cha tôi mất vài tháng sau khi được cô bé tặng tranh. Nhưng tôi biết cuộc đời của ông đã thật sự có ý nghĩa khi dành cho cô bé một món quà vô giá. Đó cũng là món quà đẹp nhất ông dành tặng cuộc đời này.